

Chương 533: Số Phần Đưa Con Hoang Của Hoàng Tộc (Số từ: 3343)

Nguồn dịch: Eng

Trans: Tluc

11:01 AM 24/08/2023

Quân đồn trú đang nhận nhiệm vụ với hoạt động khi một bữa tiệc lớn diễn ra, và tất nhiên, có một bữa tiệc tại trụ sở chính, do Bertus chỉ huy.

Ellen Artorius cũng đã được mời tham dự bữa tiệc tại trụ sở chính nhưng đã từ chối, thay vào đó chọn nghỉ ngơi tại doanh trại. Tất nhiên, cô ấy đã dành thời gian chơi với con mèo của mình.

Không còn nghi ngờ gì nữa, Heinrich là người có quyền gặp Hoàng đế chủ trì bữa tiệc.

Mặc dù danh tiếng của Temple đã suy yếu nhưng nó vẫn có mối liên hệ với Hoàng đế và đóng một vai trò quan trọng trong lực lượng đồng minh.

Khi Heinrich yêu cầu được yết kiến, Bertus xin phép rời khỏi phòng tiệc và đưa Heinrich đến doanh trại, nơi mà anh đã sử dụng khi đến thăm quân đồn trú.

"Cậu đã uống rượu? Chà, đó là ngày như vậy, vì vậy nó chỉ là điều tự nhiên..."

Heinrich gật đầu, quỳ xuống trước Bertus.

"Vâng, Bệ hạ, chỉ là một chút..."

"Hãy thoải mái đi; chúng ta là những người duy nhất ở đây."

"...Được rồi."

"Ngồi đi."

Heinrich ngồi vào chỗ do Bertus mời.

Anh ấy đã ở trong sự hiện diện của Hoàng đế.

Bất chấp nhân loại đang trên bờ vực diệt vong, Hoàng đế vẫn là Hoàng đế.

Heinrich cảm thấy thật thú vị khi có thể triệu tập Hoàng đế và ngồi đối mặt chỉ bằng một lời nói.

Bertus mở chai rượu và rót một ly cho Heinrich và mình.

"Hôm nay là một ngày tốt lành. Vì vậy, không có lý do gì cậu và tôi không thể uống chung. Hơn nữa, cậu đã có một ly."

"...Cảm ơn."

Heinrich nhấp ngụm rượu do Hoàng đế rót và nở một nụ cười cay đắng.

Nó có vị không khác gì rượu giao cho trụ sở quân sự Kernstadt.

Đây có phải là tất cả những gì Hoàng đế có thể uống bây giờ?

Bertus cũng nhấp một ngụm rồi thở dài thườn thượt.

"Sẽ tốt hơn nếu mọi thứ cứ như thế này."

"Tôi đồng ý."

Cái nhìn của Bertus, dường như tập trung vào những ngọn núi xa xôi, không nhìn vào bất cứ thứ gì cụ thể.

Cũng giống như ngày hôm nay.

Giả như tất cả các trận chiến trong tương lai có thể giống như ngày hôm nay.

Nhưng mọi người đều biết đó không phải là trường hợp này.

Đây không phải là một chiến dịch đánh chiếm một thành phố lớn với công dịch chuyển siêu lớn.

Không còn nghi ngờ gì nữa, thiệt hại sẽ ở một quy mô khác so với hiện tại nếu đúng như vậy.

Sự cảnh giác của liên minh có thể suy yếu do hoạt động đầu tiên quá dễ dàng.

Tuy nhiên, Heinrich không có tư cách để lo lắng về điều đó.

Anh ta chỉ cần chiến đấu ở nơi anh ta được bảo. Anh ấy không quan tâm đến những vấn đề xa hơn thế.

Heinrich đã đi một chặng đường dài để hiểu được vị trí của mình.

Tất nhiên, hôm nay, anh ta đã vượt quá giới hạn của mình, gọi Hoàng đế dưới ảnh hưởng của rượu.

"Vì vậy, tôi chắc chắn rằng cậu không chỉ muốn đến và nhìn thấy khuôn mặt của tôi sau tất cả thời gian này."

"..."

"Cậu có câu hỏi nào không?"

Bertus nghi ngờ rằng chuyến viếng thăm của Heinrich có thể có mục đích khác, nhưng Heinrich lắc đầu.

"Có một vấn đề mà tôi không quen thuộc... Tôi nghĩ rằng cậu có thể có một cái nhìn sâu sắc."

"Vấn đề?"

"Cậu sẽ làm gì nếu bạn ở vị trí của tôi bây giờ?"

"Hửm?"

Bertus nghiêng đầu bối rối trước câu hỏi đột ngột.

"Đó là một câu hỏi quá mơ hồ. Tôi không chắc cậu đang hỏi gì."

"Vậy, nếu bây giờ cậu ở trong hoàn cảnh của tôi..."

Heinrich do dự khi nói về các chi tiết, vì ngay cả việc đề cập đến chúng cũng cảm thấy bị nguyên rủa.

Vì vậy, anh chỉ có thể đưa ra một phản ứng mơ hồ.

Bertus thông minh và hiểu biết sâu sắc về chính trị, giống như một vị Hoàng đế.

Heinrich hy vọng rằng chỉ bằng cách cân nhắc nó, Bertus có thể đưa ra câu trả lời mà anh ta không biết.

"Nếu cậu ở trong hoàn cảnh của tôi lúc này... Cậu nghĩ đâu sẽ là sự lựa chọn tốt nhất cho tôi?"

Anh chị em của Heinrich coi thường anh ấy.

Bất chấp ý định của Heinrich, ảnh hưởng của anh ấy ngày càng lớn.

Heinrich không thể xác định phải làm gì, vì sức mạnh ngoài ý muốn này giống như một quả bom hẹn giờ. Anh ta chỉ biết rằng ở lại hay rời khỏi quân đội Kernstadt sẽ có vấn đề.

Bertus chỉ có thể trả lời với giả định rằng anh ta hiểu vị trí của Heinrich và các vấn đề nội bộ của Hoàng gia Kernstadt.

"Tôi không phải là chuyên gia trong những vấn đề này và tôi không biết câu trả lời đúng là gì. Có vẻ như bất cứ điều gì tôi làm, sẽ có vấn đề, và bất kỳ lựa chọn nào của tôi, nó sẽ chỉ gây ra vấn đề. Đó là lý do tại sao người duy nhất tôi có thể nghĩ là người có thể biết về những thứ này là cậu... Vì vậy..."

Vì vậy, Heinrich đã vi phạm nghi thức như thế này.

Heinrich lặng lẽ thêm vào.

"Tốt..."

Bertus xoay xoay chất lỏng màu đỏ trong ly rượu của mình, đắm chìm trong suy nghĩ.

Bertus đã đoán ra điều mà Heinrich đang hỏi.

"Cậu có biết chị gái của mình, Louise von Schwartz, chuyển cậu vào quân đội Kernstadt có nghĩa là gì không?"

"Một chút, một chút thôi."

"Đúng vậy, cô ấy sẽ không bị ảnh hưởng bởi chỉ huy cấp cao. Không, cô ấy đang cố gắng đạt được thứ gì đó mà cô ấy có thể sử dụng cho lợi thế của mình."

Heinrich cũng biết điều đó.

"Thật nực cười khi thảo luận về những gì sẽ xảy ra sau chiến tranh, nhưng... Dù thế nào đi nữa, cậu nhất định trở thành một người rất quan trọng ở Kernstadt hoặc Hoàng gia Schwartz. Đó là lẽ tự nhiên của mọi thứ."

"...Vâng."

"Tôi không biết cậu nên làm gì. Đầu tiên, tôi không biết cậu muốn gì. Tôi không chắc cậu nên làm gì, nhưng tôi nghĩ mình có một số ý tưởng về những gì có thể xảy ra với cậu."

"Điều gì sẽ xảy ra với tôi?"

"Hửm..."

Bertus nhăm nháp rượu trong khi nhìn Heinrich.

"Anh chị em của cậu có thể sẽ cố giết cậu. Cho dù đó là trong chiến tranh hay sau đó."

Đôi mắt của Heinrich mở to trước những lời của Bertus.

Anh không biết ai đã gửi bức thư, nhưng Heinrich biết đó không phải là Bertus.

Tuy nhiên, Bertus đã đưa ra câu trả lời giống như bức thư bí ẩn.

"Tại sao... Tại sao họ phải đi xa đến thế? Tôi đã làm gì sai thế này? Tôi..."

"Heinrich, đừng tức giận, nghe đây."

Bertus uống cạn ly rượu, thở ra một hơi nóng và nhìn Heinrich chăm chú.

"Cậu có thể là một đứa con ngoài giá thú."

Những gì Charlotte de Gardias biết, Bertus de Gardias cũng biết.

Nghe những lời đó, Heinrich chỉ có thể thẫn thờ nhìn vào mắt Bertus, mắt anh mở to vì sốc.

"Không... không thể nào... Đừng nói dối tôi."

Chính vì vậy Heinrich chỉ có thể phủ nhận sự nghi ngờ tàn nhẫn của Bertus, đôi môi run run.

"Tôi đã nói đó là một khả năng, không phải sự thật."

"Phải, đó là lý do tại sao tôi không đến gặp cậu để nghe những điều vô nghĩa như vậy..."

"Cậu cũng biết đấy."

Bertus nói với vẻ nghiêm khắc.

"Nếu điều này là sự thật, nó sẽ giải thích tất cả sự thù hận mà cậu đã phải đối mặt."

"..."

Hận thù, khinh miệt và ghê tởm không thể đo lường được. Dù chỉ là khả năng, nhưng nếu nó là sự thật thì hoàn cảnh hiện tại của cậu hoàn toàn có thể hiểu được và chấp nhận được.

Heinrich chỉ có thể thẫn thờ nhìn chăm chăm vào chiếc cốc của mình, vẻ mặt nghiêm nghị.

Heinrich lê bước ra khỏi trụ sở chính.

—Đứa con hoang.

Một thuật ngữ mà Heinrich chưa bao giờ nghĩ đến trong đời giờ cứ lờn vờn trong đầu anh, không chịu phai đi.

Bertus chỉ nói đó là một khả năng chứ không phải sự thật.

Nhưng Heinrich cảm thấy như thể các mảnh ghép đã khớp vào vị trí trong tâm trí mình.

Tại sao trong thời thơ ấu bị lãng quên của mình, anh lại đánh thức [sức mạnh siêu nhiên] dưới sự căng thẳng tột độ?

Tại sao khi còn trẻ, anh chị em của Heinrich lại chết vì ngọn lửa do anh tạo ra?

Tại sao chỉ mới 8 tuổi, cậu đã phải đến Temple thay vì Học viện Hoàng gia Kernstadt?

Tại sao ngay cả bây giờ, khi Heinrich đã trở thành một Anh hùng chiến tranh, họ vẫn tiếp tục khinh thường, phớt lờ và coi thường như thể anh là một thứ gì đó ghê tởm?

Đó không phải là một tai nạn, mà là một vụ giết người từ thời thơ ấu bị lãng quên của anh?

Có quá khó chịu khi chứng kiến một đứa con ngoài giá thú nổi lên trong Hoàng tộc Schwartz, đặc biệt là đứa con đã nuốt chửng hai cá nhân tài năng?

Nếu vậy, tại sao?

Tại sao họ không giết anh khi tai nạn xảy ra?

Tại sao họ lại tha mạng cho Heinrich và đày anh vào Temple?

Ánh mắt lạnh lùng của anh chị em và cha mẹ Heinrich, và những ký ức về thời thơ ấu hầu như không nhớ của anh bắt đầu mơ hồ hiện lại.

Đó không phải là sự thù hận mà Heinrich nhận được sau vụ tai nạn, mà là sự thù hận mà anh luôn phải đối mặt?

Không, có phải vì sự thù hận của anh chị em mình mà Heinrich trở thành một người sử dụng [sức mạnh siêu nhiên]?

Có phải gốc rễ của [sức mạnh siêu nhiên] của Heinrich là sự lạm dụng từ anh chị em của anh đã tồn tại từ khi Heinrich hầu như không thể nhớ được?

Khi Heinrich khắp khiêng trở về doanh trại Kernstadt, anh đi bộ qua lãnh thổ đồng minh nhộn nhịp.

Trước khi Heinrich biết điều đó, anh đang hướng tới căn cứ quân sự Kernstadt, và âm thanh của những người gọi anh, chào và cổ vũ Heinrich một cách hăng hái đã vang đến tai anh.

Thông thường, Heinrich sẽ mỉm cười và vẫy tay đáp lại, nhưng Heinrich không có năng lượng cho việc đó lúc này.

'Vây... tôi phải làm gì đây?'

Nếu Heinrich chắc chắn rằng mình là con ngoài giá thú, thì khả năng cao là các anh chị em trong Hoàng tộc Schwartz sẽ tìm cách giết anh.

Đó là điều chắc chắn sẽ xảy ra sau chiến tranh, và không có gì đảm bảo rằng nó sẽ không xảy ra trong chiến tranh.

'Nếu cậu yêu cầu tôi bảo vệ, tôi có thể làm điều đó.'

Bertus đã nói với Heinrich.

"Nhưng vì Louise von Schwartz đã nhận cậu, nên có lẽ cô ấy sẽ phản đối nếu tôi nhận cậu. Bởi vì tôi sẽ lật ngược thứ mà cô ấy đã bày tỏ rõ ràng ý định của mình.'

"Thật sự?"

"Tôi chắc rằng họ sẽ nghi ngờ ý định của tôi. Đó là một tình huống hợp lý. Đương nhiên, cậu sẽ trở thành một Anh hùng chiến tranh, và biểu tượng về sự tồn tại của cậu, mặc dù không quan trọng như của Ellen, nhưng vẫn rất đáng kể. Họ có thể nói rằng tôi 'Tôi đang sử dụng cậu cho một số động cơ thầm kín.' Họ có thể nói như vậy, ngay cả khi tôi không có bất kỳ ý định nào như vậy. Tôi sẽ cho họ một cái cớ để can thiệp vào công việc của tôi."

Nhận được sự bảo vệ của Hoàng đế là một lựa chọn.

Nhưng làm như vậy sẽ đặt một gánh nặng đáng kể lên Hoàng đế.

"Bên cạnh đó, nó sẽ chỉ khiến cuộc sống của cậu trở nên nguy hiểm hơn."

"Tôi cho là vậy."

"Ở lại trong quân đội Kernstadt cũng sẽ khó khăn. Cậu sẽ thường xuyên gặp nguy hiểm... Và nếu cậu chọn ở lại đồn trú của Temple theo ý muốn của mình, họ sẽ nghi ngờ một số âm mưu ẩn giấu... Hmm. Nó phức tạp."

—Đứa con hoang.

Nếu điều đó là sự thật, Heinrich sẽ không còn lựa chọn nào khác ngoài việc đối mặt với cái chết cho dù anh đi theo con đường nào.

‘Anh chị em sẽ cố giết cậu.’

Heinrich sẽ chết dưới sự bảo vệ của Hoàng đế, và anh sẽ chết nếu ở lại quân đội Kernstadt.

Miễn là Heinrich còn là một phần của liên minh này và sự vô giá trị hiện tại của anh vẫn còn, rõ ràng là một ngày nào đó anh chị em sẽ cố gắng giết anh.

"Tôi nên làm cái gì sau đó?"

"Heinrich."

“Vâng?”

"Rõ ràng rồi phải không?"

Bertus nhún vai.

"Để sống sót, cậu phải giết."

"..."

"Chúng ta giết quái vật vì chúng ta muốn sống, phải không? Sự khác biệt là gì?"

"..."

"Tất nhiên, nó sẽ gây ra hỗn loạn nếu tất cả các Hoàng gia Kernstadt chết ngoại trừ cậu. Tôi không muốn điều đó xảy ra. Sự hỗn loạn trong liên minh sẽ là một vấn đề lớn giống như việc cậu chết."

Nếu Heinrich giết những kẻ thù Hoàng gia đang cố giết anh để sống sót, liên minh sẽ rơi vào hỗn loạn.

"Nhưng cậu phải làm gì đó để tồn tại. Bất kể đó là gì."

Bertus nói rằng mặc dù không thể giúp Heinrich tự cứu mình, nhưng anh có thể ngậm miệng lại.

Ngay cả đội quân này cũng được thành lập bởi ý chí muốn sống của con người.

Vì vậy, Heinrich phải làm gì đó nếu muốn sống.

Có phải anh thực sự là một đứa con ngoài giá thú?

Như lá thư nặc danh đã nói, hoặc như Bertus dự đoán.

Có phải anh chị em thực sự đang cố giết anh?

Heinrich có phải giết anh chị em của mình để sống sót không?

Anh không muốn bị giết hay bị giết.

Tất cả những gì Heinrich muốn là được đối xử như một người anh chị em ruột thịt.

Nhưng không có sự lựa chọn nào khác vì tình hình.

Điều này không nên xảy ra chỉ vì một lý do đó.

Heinrich đi bộ không mục đích và đến trụ sở chỉ huy quân sự Kernstadt.

Bữa tiệc vẫn đang sôi nổi, khi những cuộc trò chuyện rôm rả vọng ra từ trong lều.

Anh không muốn nhìn thấy bất cứ ai bên trong, bất kể đó là ai.

Heinrich đi vòng ra sau trụ sở và tiến về lều của mình.

Anh không biết mình nên làm gì tiếp theo.

Vẫn chưa có gì là chắc chắn, vì vậy Heinrich không có kế hoạch để làm bất cứ điều gì.

Không, anh thậm chí còn cho rằng cái chết có thể là một lựa chọn tốt hơn.

"Em đã ở đâu?"

Nhưng từ phía sau doanh trại, Heinrich không thể không quay lại khi nghe thấy ai đó đang gọi tên mình.

"Anh trai."

Là con trai cả và là người thứ hai trong danh sách kế vị ngai vàng của Hoàng gia Schwarz, German Von Schwarz.

Và Alphonse von Schwarz, con trai thứ hai.

Cho dù họ đang cố gắng hít thở không khí trong lành hay có một cuộc trò chuyện riêng tư, cả hai đều đang nói chuyện bên ngoài doanh trại.

Alphonse là kiểu người hay khiêu khích một cách công khai, nhưng trong trường hợp của German von Schwarz, anh ta đối xử với Heinrich như thể hầu như không tồn tại.

"Em đến sở chỉ huy."

"Để làm gì?"

Đó là câu hỏi của German, như thể đang tra khảo Heinrich.

Bởi vì anh là một tên khốn.

Có phải sự đối xử này là do địa vị của anh như một đứa con hoang?

Có phải Heinrich luôn phải chịu đựng những câu hỏi hóc búa như vậy vì dòng máu lai của mình?

Có phải vì họ phải coi anh là người nhà, dù thấp kém hơn họ, nên họ luôn nhìn anh bằng ánh mắt lạnh lùng và cứng rắn như vậy?

Một bên phớt lờ, một bên coi thường.

"Tôi đi gặp một người bạn."

"Em đang đề cập đến ai?"

"Còn có ai ngoài Hoàng đế Bệ hạ?"

Tại sở chỉ huy, những người duy nhất đáng ghé thăm là Ibia và Bertus.

Khi từ "Hoàng đế" được nhắc đến một cách thờ ơ, Alphonse von Schwarz bắt đầu cười khúc khích.

"Wow, tiểu đệ của chúng ta lại là chuyện khác. Em đang khoe khoang là bằng hữu với Hoàng đế sao?"

Heinrich nheo mắt trước lời mỉa mai trắng trợn của Alphonse.

"Tôi không nghĩ như vậy, nhưng xem ra Hoàng đế Bệ hạ nghĩ như vậy."

"..."

Trước câu trả lời của Heinrich, vẻ mặt của Alphonse đanh lại.

Có vẻ như anh ta không mong đợi Heinrich, người luôn yên lặng lắng nghe, sẽ lên tiếng như thế này.

"Em đã trở nên kiêu ngạo rồi đấy, em trai."

Đây là những lời của German von Schwarz.

"Đúng là em là một tài sản quan trọng, nhưng cũng là một phần của Hoàng tộc Schwarz. Em tuyên bố là bạn bè,

nhưng quyết định đích thân đến thăm Hoàng đế nên được đưa ra sau khi tham khảo ý kiến của tôi hoặc chị gái của chúng ta.”

Ý German là Heinrich phải báo cáo từng bước anh đi.

Chừng nào còn thuộc Hoàng tộc Schwarz, mọi hành động đều có thể mang ý nghĩa chính trị nên anh phải hết sức thận trọng.

Đó là sự thật.

Nhưng tại sao Heinrich chỉ được coi như một người anh em trong những tình huống như vậy?

Và đó là một bước để hỏi liệu họ có đang cố giết anh hay không, nhưng liệu có thể tham khảo ý kiến của họ về điều đó không?

"Đừng hành động hấp tấp. Là Hoàng gia, em phải cư xử đúng mực, ngay cả trong một ngày đẹp trời. Hãy kiềm chế bản thân nếu không muốn gây ra những hiểu lầm không đáng có."

—Hiểu lầm.

Anh ấy đang nói về những hiểu lầm gì vậy?

Họ là những người đã cảnh giác với Heinrich mà không có lý do.

Lời nói lạnh lùng của German và thái độ giấu cợt của Alphonse.

Như thể họ đã nói ra tất cả những gì họ muốn nói, cả hai người họ hoàn toàn rời mắt khỏi Heinrich.

Heinrich đã say.

Và Heinrich muốn biết.

Heinrich nhìn chăm chăm vào anh trai của mình với vẻ mặt nghiêm nghị.

"Anh trai."

"Chúng ta không còn gì để nói nữa. Vào đi..."

"Tôi là con hoang sao?"

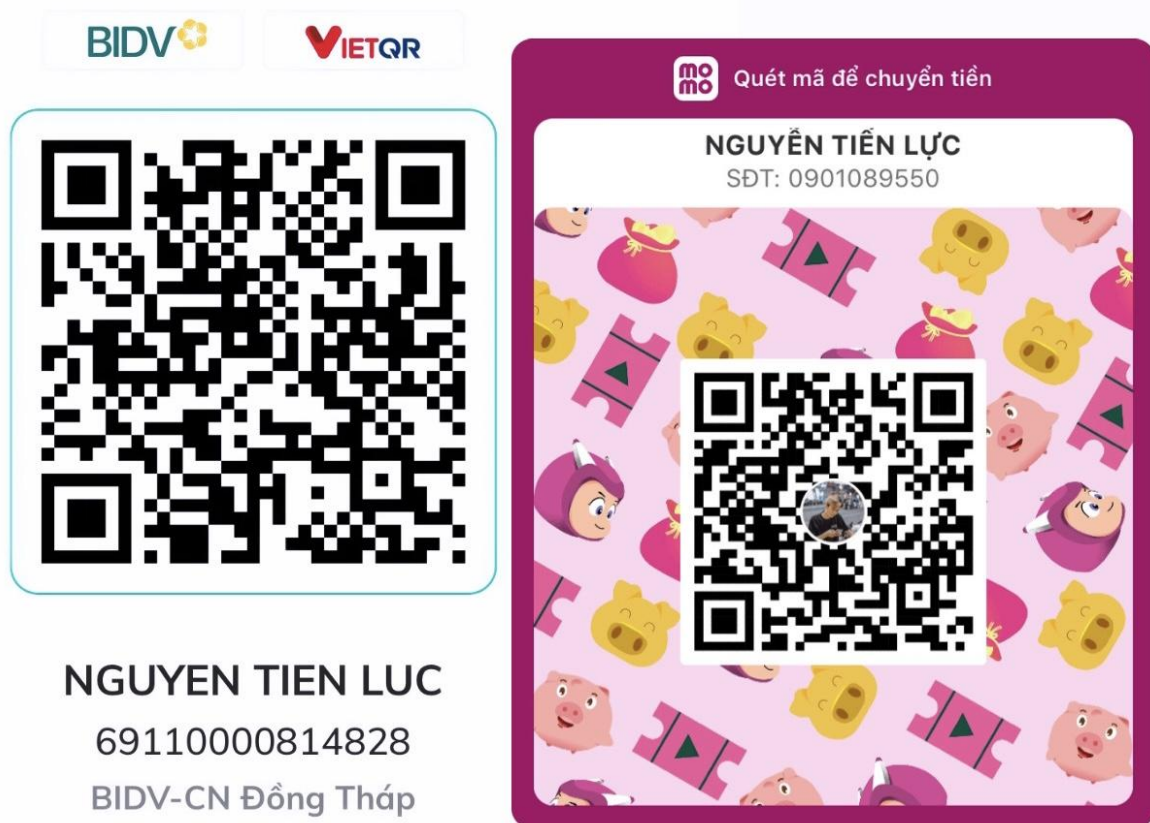
"!"

"Cái gì?"

Anh muốn xác nhận xem khả năng anh đã nghe có phải là sự thật hay không.

(Mọi người có thể ủng hộ tui có động lực ra chương nhé và mọi người có thể đọc tiếp tại Wattpad trước một chương với id tên @Tienlucc.)

THẦY HAY CÁC BẠN CÓ THỂ ỨNG
HỘ TÔI QUA:



Thanks For Reading